

Gerard Kramer

Mijn tijd, Mijn gastverblijf, Mijn discipelen

WoordStudie

-

In de evangeliën stuiten we op regelmatig op ‘de discipelen’ van de Heer. Ik wilde graag weten of Hijzelf deze mannen wel eens aanduidde als ‘Mijn discipelen’, en dat blijkt Hij slechts bij twee heel bijzondere gelegenheden te hebben gedaan.

Het laatste pascha

In Matteüs 26:17vv. vragen de discipelen de Heer waar ze voorbereidselen moeten maken om het pascha te eten. Hij vertelt daarop dat ze naar iemand toe moeten gaan en de volgende boodschap moeten doorgeven: ‘De Meester zegt: Mijn tijd is nabij; bij u zal Ik het pascha houden met Mijn discipelen’ (vs. 18). Marcus geeft deze boodschap van de Heer als volgt weer: ‘De Meester zegt: Waar is Mijn gastverblijf waar Ik het pascha met Mijn discipelen kan eten?’ (Marc. 14:14). Lucas formuleert de woorden van de Heer aldus: ‘De Meester zegt u: ‘Waar is het gastverblijf waar Ik het pascha met Mijn discipelen kan eten?’ (Luc. 22:11).

Als we ervan uitgaan dat deze drie geïnspireerde beschrijvingen elkaar aanvullen, kan worden gereconstrueerd dat de Heer ongeveer het volgende heeft gezegd: ‘De Meester zegt u: Mijn tijd is nabij; bij u zal Ik het pascha houden met Mijn discipelen; waar is Mijn gastverblijf waar Ik het pascha met Mijn discipelen kan eten?’ Als deze reconstructie juist is, is het gebruik van het woordje ‘Mijn’ zeer opvallend. De Heer Jezus spreekt tegenover een ‘heer des huizes’, van wiens

bereidheid tot verhuren of ter beschikking stellen Hij menselijk gezien afhankelijk was, op een wijze die daarbij helemaal niet lijkt te passen. De 'heer des huizes' leerde zo, dat hem een vraag gesteld werd door iemand die in werkelijkheid het hele tafereel bepaalde. Hij, die werkelijk de Heer was, sprak van 'Mijn tijd', 'Mijn discipelen', 'Mijn gastverblijf'.

Het pascha was het feest waarbij men de uittocht uit Egypte herdacht. Dan slachtten en aten de Joden het pascha, oftewel het paaslam. Dat wees vooruit naar het lijden en sterven van Christus, die door Paulus 'ons pascha' wordt genoemd in 1 Korintiërs 5:7. Diezelfde gebeurtenis en diezelfde Persoon herdenken wij als wij het avondmaal vieren, dat aansluitend aan het pascha is ingesteld. Wij kijken terug op Hem, naar Wie het pascha vooruitwees. Christus, ons pascha, noemde de discipelen 'Mijn discipelen'. Is het niet prachtig te zien dat Hij dat juist op dit moment deed, toen Hij op het punt stond als het ware Paaslam Zijn bloed voor hen te storten? We mogen dus, als we de dood van de Heer verkondigen, dat doen in het besef dat we op een heel innige manier aan Hem verbonden zijn: Hij is van ons, en wij zijn van Hem die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven (Gal. 2:20). Het avondmaal kan dan ook alleen worden gevierd door hen die werkelijk discipelen, volgelingen, van de Heer zijn.

Daarnaast herdenken we Hem op een wijze die Hij heeft ingesteld op een dramatisch moment, dat Hij niettemin volledig Zelf bepaalde, namelijk vóórdat Hij zou lijden (Luc. 22:15), op *Zijn* tijd. Dit woord voor 'tijd' (Gr. *kairos*) geeft in het Nieuwe Testament vaak een door God gegeven beslissend tijdstip of moment aan (zie bijv. Marc. 1:15; 13:33; Luc. 12:56; 19:44; Hand. 1:7; Rom. 13:11; Ef. 5:16 – 'geschikte gelegenheid'). Daarom kon alleen de Heer Jezus, die altijd deed wat de Vader welbehaaglijk was (Joh. 8:29), hier in Matteüs 26:18 en in Johannes 7:6,8 spreken over *Mijn tijd*. Hij was het dan ook, die *te rechter tijd* voor goddelozen is gestorven (Rom. 5:6). God zal ook in de toekomst de verschijning van de Heer Jezus op *Zijn eigen tijd* vertonen (1 Tim. 6:15), oftewel Hem zichtbaar laten verschijnen.

We vieren het avondmaal bovendien op een *plaats* die Hij de Zijne noemde, in *Zijn* gastverblijf. We zeggen nu: aan *Zijn* Tafel (1 Kor. 10:21). Alles is dus van de Heer: zowel wijzelf (vgl. 1 Kor. 3:23), als onze naar de hemel verwijzende eredienst, waarin Hij samen met ons zo'n vreugde schept (vgl. Hebr. 8:1-2; 1 Petr. 2:5). Geven we Hem tijdens deze eredienst dan ook werkelijk alle ruimte, zodat Hij de naam van God de Vader aan ons, Zijn broeders, kan verkondigen, en in het midden van de gemeente Hem kan lofzingen (Ps. 22:23)?

Het nieuwe gebod

De 'heer des huizes' kreeg via de discipelen te horen dat de Heer Jezus het pascha wilde eten met Zijn discipelen. Stel nu eens dat deze man de discipelen gevraagd had: 'Alles goed en wel, maar hoe kan ik nu weten of jullie werkelijk discipelen van Hem zijn?' Dat is ook een heel legitieme vraag aan ons adres. Hoe kunnen wij de mensen om ons heen bewijzen dat we werkelijk discipelen van de Heer Jezus zijn? De Meester Zelf heeft het volgende tegen de discipelen gezegd, en hen toen eveneens 'Mijn discipelen' genoemd: 'Een nieuw gebod geef Ik u: dat u elkaar liefhebt; zoals Ik u heb liefgehad, dat ook u elkaar liefhebt. Hieraan zullen allen weten dat u Mijn discipelen bent, als u liefde onder elkaar hebt' (Joh. 13:35). Dat is niet direct een antwoord dat wij zouden hebben bedacht, maar het is eigenlijk heel logisch: in het leven van mensen die zich christenen, d.i. volgelingen van Christus noemen, mag men verwachten iets van Christus te zien!

Oude Sporen 2014

